

Džodi Elen Malpas

Moj
muškarac
Kazna

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Jodi Ellen Malpas

BENEATH THIS MAN

Copyright © Jodi Ellen Malpas 2012

Translation copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Mojim devojkama

Prvo poglavlje

Jedva sam skupila snagu da danas odem na posao. Prošlo je pet dana otkako sam videla Džesija Vorda. Pet dana agonije, pustoši i plača.

Kad god zažmurim, on je tu – smenjuju se slike sigurnog, samouverenog, lepog čoveka koji me je potpuno osvojio i šupljeg pijanog stvorenja koje povređuje i koje me je uništilo. Bez njega se osećam prazno i nepotpuno. Uspeo je da mi postane potreban, i sad ga nema.

Vidim njegovo lice u mraku i čujem njegov glas u tišini. Ne mogu pobeći od toga. Nesvesna sam dešavanja oko sebe, svaki zvuk je udaljeni žagor, svaki prizor usporen i zamućen. U paklu sam. Prazna. Nepotpuna. Ovo je prava agonija.

Prošle subote sam ostavila Džesija, pijanog i besnog, u njegovom penthausu. Nisam ga čula od dana kad sam otišla, ostavivši ga da viče i tetura naokolo. Nisu usledili telefonski pozivi, poruke, cveće... ništa.

I dalje polunag, Sem šećka po Kejtinoj kući, ali dovoljno je uviđavan da ne priča sa mnom o Džesiju. Čuti i kloni me se. Mora da je trenutno mučno biti u mom društvu. Kako mogu

ovako da se osećam zbog čoveka koga poznajem samo nekoliko nedelja? Ali za tih nekoliko nedelja shvatila sam da je žestok, strastven i da voli da kontroliše, ali i da je nežan, pun ljubavi i zaštitnički nastrojen. Taj Džesi mi mnogo nedostaje. Međutim, pijani, šuplji čovek kog sam zatekla u penthausu nije bio onaj Džesi u koga sam se zaljubila. Radije bih prihvatila njegovo iritantno, izluđujuće ponašanje nego ono ružno kad je pijan.

Po svemu sudeći, ja sam kriva što se Džesi ponovo propio. Rekao mi je, zaplićući jezikom, kako me je upozorio da će nastati šteta ako odem. To je tačno. Samo mi nije objasnio kakva vrsta štete ili zašto. Trebalo je da zahtevam da mi kaže, ali bila sam previše zaokupljena njime. Skretao mi je pažnju sa svega, bila sam zaslepljena požudom i davila sam se u njegovoj žestini. Nije mi palo na pamet da bi on mogao biti gospodar *razuzdanog Konaka*, a svakako mi nije bilo ni na kraj pameti da je alkoholičar. Doslovno sam hodala zatvorenih očiju.

Srećom, uspela sam da izbegnem Patrikova pitanja u vezi s projektom gospodina Vorda. Mnogo mi je laknulo kad je sto hiljada funti leglo na račun *Rokoko juniona*, zahvaljujući velikodušnosti gospodina Vorda. Pošto je uplatio toliki predujam, mogla sam Patriku da serviram nepostojeći službeni put zbog koga je gospodin Vord van zemlje a projekat odložen. Znam da ću na kraju morati da se suočim s tim, ali trenutno nemam snage i nisam sigurna kad ću imati. Možda nikad.

Sirota Kejt se zaista trudi da me izvuče iz crne rupe u koju sam upala. Pokušala je da mi skrene pažnju časovima joge, pićem u pabu i ukrašavanjem torti. Ali više mi prija da patim u krevetu. I svakog dana zajedno ručamo. Mada ne

mogu ništa da jedem. Dovoljno mi je teško što moram da gutam hranu pored knedle koja mi se trajno zaglavila u grlu.

Jutarnja šetnja je jedino čemu se trenutno radujem. Ne spavam, pa mi je prilično lako da svakog jutra u pet ustanem iz kreveta.

U jutarnjoj tihoj svežini odlazim do mesta u parku Grin gde sam se srušila onog jutra kad me je Džesi vukao na mučni maraton kroz londonske ulice. Sedim bez reči i čupkam vlati trave pokrivene rosom dok mi mokro dupe ne utrne. Tad sam spremna da se polako vratim kako bih se spremila za još jedan dan bez Džesija.

Koliko mogu da izdržim tako?

Moj brat Den sutra dolazi u London posle posete roditeljima u Kornvolu. Trebalo bi da se radujem susretu s njim, nisam ga videla šest meseci, ali kako li ću smognuti snage da navučem osmeh na lice?

Zvonjava mobilnog na radnom stolu izvlači me iz sanjanja i lupkanja olovkom. Rut Kvin. Jauknem u sebi. Rut je nova klijentkinja i već se pokazuje kao teška. Zvala je u utorak i zahtevala da se nađemo istog dana. Objasnila sam joj da sam zauzeta i predložila da se sastane s nekim drugim, ali ona je htela baš mene i konačno pristala da se sastanemo nekog drugog dana, što je danas. Otad je zvala svakog dana da me podseti. „Gospođice Kvin“, javljam se umorno.

„Ava, kako ste?“

Uvek me to pita, što je lepo, čini mi se. Neću joj reći istinu. „Dobro sam. Vi?“

„Da, da, dobro“, cvrkuće. „Samo sam htela da vas podsetim na sastanak.“

„U pola pet, gospođice Kvin“, ponavljam treći dan zaredom. Mislim da ću tražiti prevelik honorar kako bih je odvratila od saradnje sa mnom.

„Divno, radujem se tome.“

Prekidam vezu i otegnuto izdahnem da se smirim. Zašto li sam za kraj radne nedelje zakazala sastanak s novim klijentom, i to još teškim?

Viktorija žustro ulazi u kancelariju. Dugački plavi uvojci joj padaju po ramenima. Izgleda drugačije. Narandžasta je! „Šta si uradila?“, pitam potpuno zaprepašćeno. Znam da trenutno ne vidim sasvim jasno, ali se boja njenog tena ne može prevideti.

Ona prevrće očima i vadi ogledalce iz *Malberijeve* tašne. „Nemoj!“, upozorava me. „Tražila sam bronzano.“ Maramicom trlja lice. „Glupača je koristila pogrešnu bočicu. Izgledam kao kreker sa sirom!“ Nastavlja da trlja lice, otpuhujući i hukćući.

„Moraš da kupiš piling za telo i odeš pod tuš“, savetujem je i okrećem se prema kompjuteru.

„Ne mogu da verujem da mi se ovo dešava!“, uzvikuje. „Večeras izlazim s Druom. Pobeći će kad me vidi ovakvu!“

„Kuda ćete?“

„U *Langan*. Pomisliće da sam bivša nametljiva zvezda nekog rijalitija. Ne mogu da idem ovakva!“

Ovo je prava katastrofa za Viktoriju. Ona i Dru se viđaju nedelju dana, još jedan par u ovoj zbrci od mog života. Samo mi još fali da se Tom pojavi i objavi da će se venčati. Ovako sebična, ne radujem se ni zbog koga.

Sali, naša devojka za sve, izlazi iz kuhinje i ukopava se u mestu kad ugleda Viktoriju. „Au! Viktorija, jesi li dobro?“ Osmehnem se u sebi kad me Sali zaprepašćeno pogleda. Ona ne shvata sva ta ulepšavanja.

„Dobro sam!“, brecne se Viktorija.

Sali se povlači do bezbednosti ormana s kancelarijskim materijalom kako bi pobegla od Viktorijine mrzovolje i moje tuge.

„Gde je Tom?“, pitam ne bih li Viktoriji skrenula pažnju s krize zbog veštačke preplanulosti.

Ona treska ogledalce na radni sto i okreće se prema meni. Nasmejala bih se da imam snage. Zaista izgleda užasno. „Otišao je kod gospođe Bejns. Izgleda da se košmar nastavlja“, otpuhne, uvrćući plavu kosu oko lica.

Skrećem pogled s Viktorijinog usplamtelog lica i obamrlo buljim u kompjuterski ekran. Jedva čekam da se dan završi kako bih se zavukla u krevet gde nikoga ne moram da gledam i slušam.

Stižem do divne gradske kuće u Lonsdaun kresentu tačno na vreme. Gospođica Kvin otvara vrata. Veoma sam iznenađena – njen glas uopšte ne odgovara njenom izgledu. Mislila sam da je sredovečna usedelica, nalik profesorki klavira, ali potpuno sam pogrešila. Veoma je privlačna, duge plave kose, krupnih plavih očiju i glatkog bledog tena. Na sebi ima lepu crnu haljinu i sandale s ogromnim plutanim platformama.

Osmehuje se. „Vi mora da ste Ava. Molim vas, uđite.“ Uvodi me u groznu kuhinju iz sedamdesetih.

„Gospođice Kvin, moj portfolio.“ Pružam joj fasciklu i ona je nestrpljivo uzima. Ima veoma srdačan osmeh. Možda sam je potpuno pogrešno procenila.

„Molim vas, zovite me Rut. Mnogo sam slušala o vašem radu, Ava“, kaže dok okreće strane. „Pogotovo u *Lusu*.“

„Stvarno?“ Zvučim iznenađeno, iako nisam. Patrik je bio oduševljen pažnjom koju je *Rokoko junion* dobio zbog zgrade *Luso*. Volela bih da zaboravim na sve što ima veze s *Lusom*, ali teško da ću uspeti.

„Da, naravno! Svi pričaju o tome. Uradili ste neverovatan posao. Hoćete li da popijete nešto?“

„Prijala bi mi kafa, hvala.“

Ona se osmehne i posveti se kuvanju kafe. „Sedite, molim vas, Ava.“

Spuštam se na stolicu i vadim beležnicu. „I kako mogu da vam pomognem, Rut?“

Rut se nasmeje i mahne kašičicom. „Morate li da pitate? Grozno je, zar ne?“, uzvikne i ponovo se posveti kuvanju kafe.

Zaista jeste grozno, ali neću užasnuto cikati zbog smeđeg i žutog nameštaja i zidova od imitacije opeke.

Ona nastavlja: „Očigledno je da tražim ideje kako bih promenila ovu grozotu. Mislila sam da probijem zid i napravim veliku dnevnu sobu. Dođite, pokazaću vam.“ Pruža mi kafu i daje mi znak da pođem s njom u drugu sobu. Uređena je jednako sumorno kao i kuhinja. Rut izgleda prilično mlado – možda ima trideset pet – te pretpostavljam da se nedavno uselila. Kuća izgleda kao da četrdeset godina nije videla molersku četku.

Posle sat vremena razgovora, sigurna sam da shvatam šta Rut želi. Ima dobre ideje.

„Napraviću nekoliko nacрта u skladu s vašim budžetom i idejama pa ću ih poslati zajedno sa cenovnikom“, kažem na odlasku. „Treba li da obratim pažnju na nešto naročito?“

„Ne. Naravno, želim svu opremu koja se očekuje u kuhinji.“ Pruža mi ruku i učtivo je prihvatam. „Fridžider za vino.“ Nasmeje se.

„Naravno.“ Usiljeno se osmehnem, uzrujana pri pomeću alkohola. „Čućemo se, gospođice Kvin.“

„Rut, molim vas.“ Odmahne glavom. „Radujem se tome, Ava.“

Vučem se ulicom prema Kejtinoj kući. Nadam se da nije tu kako bih utekla u svoju sobu pre nego što se ponovo posveti zadatku „razvedriti Avu“.

„Ava!“

Zaustavljam se i ugledam Sema, koji je isturio glavu kroz prozor automobila dok polako ide uporedo sa mnom. „Ćao, Semjuele“, pozdravljam ga uz nategnut osmeh pa nastavljam da hodam.

„Ava, molim te, nemoj se pridružiti zločestoj drugarici u klubu zvanom 'hajde da nerviramo Sema'. Možda ću morati da se iselim.“ Parkira se i izlazi iz poršea ispred Kejtine kuće.

Izgleda opušteno kao i uvek, čupave smeđe kose, u smešno širokim bermudama i majici s natpisom *Rolling stons*.

„Izvini. Jesi li se uselio?“, pitam, podigavši obrvu. Semov skupi stan u Hajd parku mnogo je prostraniji, ali Kejt zahteva da visi kod nje pošto joj je radni prostor u prizemlju kuće.

„Nisam. Kejt mi je rekla da ćeš se vratiti do šest. Nadao sam se da ću te uhvatiti.“ Odjednom izgleda veoma nervozno, zbog čega mi postaje neprijatno.

„Je li sve u redu?“

Slabašno se osmehnuo, ali jamica mu ne sevne. „Baš i nije. Ava, moraš da pođeš sa mnom“, odgovara tiho.

„Kuda?“ Zašto je tako tajanstven? To ne liči na Sema. On je uglavnom veoma bezbrižan i nehajan.

„Kod Džesija.“

Izraz mi je sigurno užasnut jer Sem s molećivim pogledom korakne prema meni. Uspaničila sam se pri samom pomenu njegovog imena. Zašto hoće da idem kod Džesija? Posle našeg poslednjeg susreta, otišla bih tamo samo ako me neko odvuče. Nema šanse da kročim tamo – ikad.

„Seme, ne bih.“ Odmaknem se, odmahujući glavom. Drhtim.

On uzdiše i struže patikama po pločniku. „Ava, brinem. Džesi se ne javlja na mobilni i niko se nije čuo s njim. Ne znam šta drugo da radim. Znam da ne želiš da razgovaraš s njim, ali prošlo je skoro pet dana. Išao sam u *Luso*, ali vratar neće da nas pusti gore. Tebe će pustiti. Kejt je rekla da ga poznaješ. Možeš li samo da nas odvedeš do njega? Moram da se uverim da je dobro.“

„Ne, Seme. Izvini, ali ne mogu“, zagrakćem.

„Ava, brinem da je uradio nešto glupo. Molim te.“

Grlo mi se steže. Sem mi prilazi ispruženih ruku. Nisam ni shvatila da uzmičem. „Seme, nemoj, molim te. Ne mogu to da uradim. On ne želi da me vidi i ja ne želim da vidim njega.“

Hvata me za ruku da zaustavi moje uzmicanje, privija me na grudi i čvrsto grli. „Ava, ne bih te pitao, zaista ne bih, ali moram da se popnem do njega i uverim da je dobro.“

Ramena mi poraženo klonu u njegovom zagrljaju i pobegne mi tih jecaj, iako sam mislila da mi nije ostalo više suza. „Ne mogu da ga vidim, Seme.“

„Hej.“ Odmiče se da me pogleda. „Samo nas sprovedi pored vratara. To je sve što tražim.“ Otire mi suzu i molećivo se osmehuje.

„Neću da uđem“, ponavljam. Stomak mi se panično uvrteo pri samoj pomisli da ga ponovo vidim. Ali šta ako *jeste* uradio nešto glupo?

„Ava, samo nas odvedi do njegovog stana.“

Klimam glavom i brišem suze.

„Hvala.“ On me povede prema poršeu. „Uđi. Tamo ćemo se naći s Druom i Džonom.“ Otvara suvozačka vrata i uvodi me u kola.

Ulazim i puštam da me Sem odveze do *Lusa* na Dokovima Svete Katarine – iako sam se zaklela da nikad neću otići tamo.

Drugo poglavlje

Čim se *Luso* ukaza na vidiku, disanje mi se nenormalno ubrzava. Jedva odolevam želji da otvorim vrata i iskočim iz automobila u pokretu. Sem me gleda sa zabrinutim izrazom na lepom licu, kao da naslućuje moju nameru da pobegnem.

Parkira se ispred kapije i obilazi automobil do mene. Čvrsto me drži dok me vodi prema kapiji za pešake, gde Dru čeka.

On je besprekorno odeven i obuven, kao i uvek, savršeno frizirane crne kose, ali više mi nije neprijatno u njegovom društvu. Zapanjim se kad me privuče u snažan zagrljaj. To je prvi dodir s njim.

„Ava, hvala što si došla.“

Ne govorim ništa jer zaista ne znam šta da kažem. Iskreno su zabrinuti zbog Džesija i sad osećam grižu savesti i još veću strepnju. Dru me pušta i slabašno se osmehe da me okuraži. Ne uspeva.

Sem pokazuje niz ulicu. „Evo ga i rmpalija.“

Okrećemo se i ugledamo Džona kako naglo zaustavlja crn rendžrover odmah iza Semovog automobila. Potom izlazi, skida velike naočare i klima glavom. Džonov uobičajeni

pozdrav bez reči. Pobogu, izgleda besno. Mislim da mu nikad nisam videla oči – uvek su skrivene iza tih naočara, čak i noću i na zatvorenom tako da ne znam zašto ih je sad skinuo kad sunce sija. Možda hoće da svi znaju koliko je besan. Uspeo je u tome. Njegov izgled uliva strah.

Duboko uzdišem i unosim šifru pa otvaram kapiju kako bi momci prošli. Volela bih da ne moram dalje. Dru me propušta, džentlmen kao i uvek, te bez reči krećem na parkiralište. Vidim Džesijev automobil, prozor je i dalje slomljen. Stomak mi se grči dok prolazimo mermernim predvorjem u kome se čuje samo bat naših koraka. Utroba mi ključa, ubrzano dišem. Toliko toga se ovde desilo. *Luso* je moj prvi veliki dizajnerski uspeh. Ovde sam se prvi put seksala sa Džesijem, a tu smo se i poslednji put videli. Ovde je sve počelo i ovde se završilo.

Klajv podiže pogled s velikog mermernog stola. Izraz mu je veoma umoran.

„Klajve“, pozdravljam ga s usiljenim osmehom.

Odmerava me pa prelazi pogledom preko tri preteće prilike u mom društvu pre nego što se ponovo okrene prema meni. „Zdravo, Ava. Kako si?“

„Dobro sam, Klajve“, lažem. „Ti?“

„Dobro.“ Obazriv je, nesumnjivo zato što je imao nekoliko žučnih susreta s trojicom muškaraca koji stoje pored mene. Sudeći po njegovom hladnom držanju prema meni, ti susreti nisu bili prijatni.

„Klajve, bila bih zahvalna kad bi nas pustio u penthaus da proverimo je li Džesi dobro.“ Trudim se da mi glas zvuči sigurno iako se ne osećam tako. Srce mi sve brže kuca iz časa u čas.

„Ava, već sam rekao tvojim prijateljima da bih mogao da izgubim posao ako to dozvolim.“ Ponovo oprezno pogleda momke.

„Znam, Klajve, ali zabrinuti su“, kažem, zvučeći potpuno uzdržano. „Samo hoće da provere je li dobro i onda će otići.“ Trudim se da budem fina jer znam da Dru, Sem i Džon nisu bili takvi.

„Ava, bio sam gore i kucao na vrata, ali gospodin Vord nije odgovorio. Pregledali smo neke snimke sigurnosne kame-re i nisam video da je izašao ili se vratio za vreme moje smene. Obezbeđenje ne može da proveri pet dana neprekidnog filma. To sam već rekao tvojim prijateljima. Mogao bih da ostanem bez posla ako vas pustim gore.“

Zapanjena sam preokretom u Klajvovom ponašanju. Da je bio tako profesionalan i tvrdoglav kad sam došla u subotu, možda ne bi ni došlo do one svađe. Ali onda i dalje ne bih znala za Džesijev problemčić.

Osećam kako mi se Sem približava iza leđa. „Pusti nas gore, jebote!“, uzvikne preko mog ramena.

Blago se lecnem, ali ne krivim ga što je izgubio živce. I ja ih gubim. Samo hoću da ih sprovedem pored Klajva i odem. Osećam kako se oko mene zidovi stežu sa svih strana i pred očima mi se javlja slika Džesija koji me nosi mermernim predvorjem. Svi prizori koji su mi navirali u glavu odjednom su mnogo jasniji jer sam tu.

Okrećem se. Džonov izraz je olujan i drži ruku Semu na ramenu, njegov način da mu poruči da se smiri. Nisam želela da ovo radim, ali strasti su se rasplamsale. „Klajve, ne bih volela da pribegnem ucenama“, kažem ravnim glasom i okrenem se prema njemu. On me zbunjeno pogleda. Vidim kako razmišlja o tome čime bih mogla da ga ucenim. „Ne bih volela da iko sazna za redovne posetiteljke gospodina Gomeza ili da gospodin Holand voli Tajlandanke.“ Lice mu se poraženo mršti.

„Ava, curo, igraš pokvareno.“

„Nisi mi ostavio drugi izbor, Klajve.“

On odmahne glavom i pokaže prema liftu, psujući sebi u bradu.

„Sjajno!“, zapevuši Sem i pođe prema liftu koji vodi u penthaus.

Ne znam kako je došlo do toga, ali zatičem sebe kako polako koračam za njima. „Možda je Džesi promenio šifru“, kažem.

Sem se okreće prema meni. Izgleda uzrujano.

Sležem ramenima. „Ako jeste, onda ne postoji način da se popnete.“

Odjednom, stojim ispred lifta. Duboko udišem i unosim preduzetničku šifru. Svi odahnemo kad se vrata otvore. Oni ulaze, a ja stojim napolju i gledam Sema. On se osmehne i blago nagne glavu, ohrabrujući me da uđem s njima.

To i činim.

Ulazim u lift. Sem i Dru mi stoje s jedne strane, a Džon s druge dok ponovo unosim šifru. Penjemo se u neprijatnoj tišini. Kad se vrata otvore, suočavamo se s dvokrilnim vratima Džesijevog stana.

Sem prvi izlazi iz lifta. Maršira prema vratima, mirno prodrma kvaku pa ludački zakuca. „Džesi! Otvori jebena vrata!“

Dru i Džon mu prilaze i odvlače ga. Potom Džon pokušava da otvori vrata. Ali ona se ne miču. Nehotice pomišljam kako sam možda poslednja izašla iz stana. Sećam se da sam namerno tresnula vrata što sam jače mogla.

„Sem, druže, on možda nije tu“, smiruje ga Dru.

„Gde je onda, dođavola?“, uzvikne Sem.

„O, tu je on“, začu se Džonov dubok glas. „I drkadžija se predugo davi u žalosti. Ima posao koji mora da vodi.“

I dalje stojim u liftu kad vrata počnu da se zatvaraju. To me prene iz omamljenosti. Nagon me tera da ispružim ruku

kako bih zaustavila vrata i iskoračim u predvorje. Znam da sam rekla kako ću otići čim ih odvedem gore, znam da bi trebalo da odem, ali Semovo ponašanje me brine. A muče me i Džonove reči. Davi se u žalosti ili u votki? Hoću li se ponovo suočiti s pijanim pobesnelim Džesijem ako ostanem?

Dru mirno kuca na vrata. Smešno je. Ako je Semovo neumoljivo lupanje ostalo bez odgovora, onda će sigurno i Druovo učtivo kucanje.

On se odmiče od vrata i vuče Sema prema meni. „Ava, jesi li pokušala da ga pozoveš?“, pita Dru.

„Nisam!“, odgovaram kao iz topa. Zašto bih to radila? Prilično sam sigurna da ne bi hteo da razgovara sa mnom.

„Možeš li da pokušaš?“, pita Sem molećivo.

Odmahujem glavom. „Neće se javiti, Seme.“

„Ava, možeš li da probaš?“, navaljuje Dru.

Nerado vadim mobilni iz tašne i zovem Džesija dok me Sem i Dru nervozno gledaju. Nemam pojma šta da kažem ako se javi.

Dru brzo okreće glavu prema vratima. „Čujem da zvoni.“ Ponovo se okreće prema meni, očigledno čekajući da progovorim. Međutim, uključuje se govorna pošta i srce mi se steže. Ne želi da razgovara sa mnom. Krećem prema liftu, patnja se ponovo raspirila jer je odbio da mi se javi. Utom odjekne jak tresak.

Sem, Dru i ja munjevito okrećemo glavu prema dvokrilnim vratima Džesijevog stana i ugledamo Džona na polomljenom dovratku. On nam klimne glavom, a Sem i Dru jurnu prema stanu. Zatičem sebe kako kolebljivo idem za njima, prisećajući se svoje poslednje posete.

Okreni se! Uđi u lift! Idi, ODMAH.

Ali ne odlazim. Stojim na vratima. Koliko vidim, ništa se nije promenilo. Zalazim još nekoliko koraka u otvoreni

prostor i čujem kako momci trče uz stepenice i niz njih, tražeći Džesija. U podnožju stepenica ugledam praznu bocu votke na upravljačkom pultu. A onda vidim da su vrata terase širom otvorena. Obazrivo im prilazim. I dalje čujem kako momci trče po stanu, otvaraju vrata i zatvaraju ih, dozivaju ga.

Međutim, mene privlači terasa. Znam zašto. Reč je o onom magnetizmu koji me privlači Džesiju kad god je u blizini. Samo što ovog puta znam da to neće biti *moj* Džesi. Želim li ponovo da se suočim s njim kad je u tako užasnom stanju, grub i pun mržnje? Ne, naravno da neću, ali ne mogu da se okrenem.

Dok prilazim vratima, trudim se da se priprelim za pijanog čoveka opruženog na ležaljci i s bocom votke u ruci. Ali umesto toga dočekuje me Džesijevo nago nesvesno telo na podu.

Srce mi skače u grlo i umalo se ne zagrcnem, puls mi huči u ušima. „Ovde je!“, vrisnem i potrčim do beživotnog tela. Bacam tašnu na pod i rušim se pored njega.

Hvatam ga za široka ramena ne bih li ga okrenula na leđa. Ne znam odakle mi snaga, ali uspevam da ga okrenem i stavljam mu glavu u krilo. Očajnički mu prelazim rukama po bradatome licu. Šaka mu je i dalje otečena i puna modrica, skorela krv pokriva mu zglobove.

„Džesi, probudi se. Molim te, probudi se“, preklinjem ga. Postajem histerična dok gledam voljenog čoveka kako mi bez svesti leži u krilu. Suze mi cure niz lice i padaju mu na obraze. „Džesi, molim te.“ Očajnički mu prelazim rukama po licu, grudima, kosi. Izgleda ispijeno, smršao je i ima sedmodnevnu bradu.

„Drkadžija“, zagrmi Džon kad me zatekne na terasi sa Džesijem u krilu.

„Ne znam da li diše“, zajecam, zamagljenim očima zureći u gromadu od čoveka koji mi prilazi.

„Ja ću.“ Džon klekne i podigne Džesijevu ruku.

Podižem pogled i vidim kako se Sem naglo zaustavlja na vratima. „Šta, kog...?“

Suze mi nezadrživo naviru i sve izgleda kao na usporenom snimku. Sem prilazi i spušta se pored mene. Trlja mi ruku.

„Zvaću hitnu pomoć“, kaže Dru brzo kad nas zatekne okupljene oko Džesijevog nepokretnog tela.

„Čekaj“, zareži Džon grubo. On se naginje nad Džesijem, rastavlja mu suve usne, zagleda mu svaki deo mlitavog tela. „Glupi drkadžija. Toliko je pio da je upao u jebenu komu.“

Pogledam Sema i Drua, ali ne mogu da dokučim njihovu reakciju na Džonov zaključak. Otkud to zna? Možda je i polumrtav. Svakako izgleda tako. „Mislim da bi trebalo da zovemo hitnu pomoć“, promrsim između jecaja.

Džon me saosećajno pogleda. Viđala sam samo ravnodušnost na njegovom grubom licu te me čudno umiruje što me sad gleda tako: žalosno i kao da sam naivna.

„Ava, devojko, viđao sam ga ovakvog, više puta. Potrebni su mu krevet i neko da se brine o njemu dok ovo ne pregrmi. Nije mu potreban doktor. Bar ne ta vrsta doktora.“ Džon odmahuje glavom.

Stvarno? Koliko puta je više puta? Džon zvuči kao da zna šta mora da se uradi. Nije nimalo zabrinut zbog Džesijevog stanja, dok sam ja histerična. Ni Sem i Dru ne izgledaju dobro. Jesu li ga već viđali u ovakvom stanju?

Džon me štipne za obraz pa ustane. Nikad ga nisam čula da izgovara toliko reči. Krupni tihi div pretvorio se u krupnog srdačnog diva. Ali i dalje ne bih volela da mu stanem na žulj.

„Šta mu se desilo s rukom?“, upita Sem kad ugleda krvavu šaku pokrivenu masnicama.

Izgleda jezivo i verovatno bi trebalo da se pregleda. „Slupao je prozor svog automobila“, odgovaram kroz šmrktanje.

Svi se zagledaju u mene. „Kad je besneo kod Kejt“, dodajem gotovo postideno.

„Trebalo li da ga smestimo u krevet?“, upita Dru plahovito.

„Kauč“, naloži Džon. Ponovo je pribegao odgovorima od jedne reči.

Sem ustaje i uzima praznu bocu votke ispod ležaljke. Zgađeno je pogleda pa je teatralno zavitla prema ukrasnoj saksiji. Trgnem se od glasnog zvuka koji odjekne oko nas. Ali najvažnije je da se i Džesi trgao.

„Džesi?“ Blago ga prodrmam. „Džesi, molim te, otvori oči.“

Sem, Dru i Džon nas okruže. Džesi podiže ruku iznad glave, mlatarajući po vazduhu. Uzimam je i spuštam mu je uz bok. Ali on je ponovo podiže do mog lica, mrmljajući nešto nesuvislo i bacajući se.

„Traži te, devojko“, kaže Džon tiho.

Zapanjeno pogledam Džona i on klimne glavom. Traži me? Uzimam ga za ruku, spuštam je na lice pa mu širim dlan preko svog obraza. Džesi se odmah umiri. Ne prija mi dodir njegovog hladnog dlana, ali ostavljam ga na obrazu jer izgleda da njega smiruje. Prestravljuje me pomisao da je dani-ma ležao na terasi, nag i onesvešćen, što je sasvim moguće. Jeste da je toplo preko dana, ali noću se temperatura spušta. Zašto li sam ga ostavila? Trebalo je da ostanem i da ga smirim, a ne da odem.

„Idem da donesem posteljину sa sprata“, reče Dru i vrati se u stan.

„Hoćemo li?“, upita Džon i klimne glavom prema Džesiju.

Nerado puštam Džesijevu ruku. Sem i Džon ga podižu, po jedan sa svake strane. Kad ga podignu s mog krila, ustajem i trčim ispred njih kako bih se uverila da nema prepreka

na putu. Bacim gomilu jastučića – moja zasluga – s kauča kako bi više ličio na krevet.

Dru silazi s rukama punim pokrivača, a Sem i Džon strpljivo čekaju, ravnomerno raspoređujući Džesijevu težinu između sebe. Uzimam plišani pokrivač od Drua i stavljam ga na hladnu kožu pa se pomerim kako bi Džon i Sem spustili Džesija na kauč. Stavljaju mu nekoliko jastuka pod glavu i prebacuju mu još jedan pokrivač preko nagog tela. Spuštam se na kolena pored njega i milujem ga po bradatom licu. Zapljuskuje me kajanje i suze ponovo naviru. Mogla sam ovo da sprečim. Da nisam izmarširala, on sad ne bi bio u ovom stanju. Trebalo je da ostanem, da ga smirim i otreznim. Mrzim sebe.

„Ava, jesi li dobro?“ Druov tih glas nadjačava moje priгуšene jecaje. Protrljao me je po leđima.

Šmrknem i nadlanicom obrišem nos. „Dobro sam, izvinite.“

„Nemoj da se izvinjavaš“, odgovori Sem, uzdišući.

Naginjem se nad Džesijem i naslanjam mu usne na čelo. Kad ustanem s poda, ruka mu izleti ispod pokrivača i uhvati moju. „Ava?“ Glas mu je napukao i promukao. Neznatno otvara oči, prelazeći pogledom po sobi. Kad mu se pogled sretne s mojim, vidim samo prazne jame ništavila; njegove zelene, neodoljive oči su na granici crnih.

„Ćao.“ Stavljam šaku preko njegove.

Počinje da podiže glavu s jastuka, ali odustaje pre nego što stignem da je gurnem na jastuk. „Mnogo mi je žao“, promrmlja i pođe šakom uz moju ruku kako bi mi opipao lice. „Žao mi je, žao mi je, žao mi je, žao mi je, žao mi je...“

„Prestani“, kažem drhtavim glasom i pomažem mu da mi napipa lice. „Molim te, samo prestani.“ Okrećem usne prema njegovoj šaci i ljubim mu dlan. Kad se ponovo okrenem prema njemu, oči su mu zatvorene. Ponovo se komirao.

Stavljam mu ruku ispod pokrivača. Proveravam je li dobro pokriven pre nego što se okrenem. Sem, Dru i Džon bez reči gledaju kako se staram o njemu. Potpuno sam zaboravila da nisam sama sa Džesijem, ali ne stidim se.

„Skuvaću kafu.“ Sem prekida tišinu i kreće prema kuhinji. Džon i Dru ga slede.

Ponovo pogledam Džesija. Nagon mi govori da se opružim na kauču i privijem uz njega, da ga milujem i utešim. Možda ću upravo to i uraditi, ali prvo moram da porazgovaram s momcima. Pratim ih u kuhinju. Sem i Dru podižu barske stolice, a Džon podiže zamrzivač s poda. Nije tako bilo kad sam otišla u nedelju. Džesi je očigledno imao napad besa.

„Moram da palim“, kaže Dru s kajanjem dok podiže poslednju barsku stolicu. „Izlazim s Viktorijom.“ Izgleda pomalo posramljeno.

„Idi, družo“, odgovara mu Sem, tražeći šolje. „Zvaću te kasnije.“

„Poslednji kredenac zdesna, gornji red“, kažem Semu gde su šolje. On se okreće i upitno me pogleda. Dru odlazi. Sležem ramenima.

Sem donosi tri šolje crne kafe do šanka, za koji smo se Džon i ja smestili. „Nećemo da rizikujemo s mlekom, ako ga uopšte ima. Može li crna kafa?“, pita Sem.

Klimam glavom i otpijam gutljaj. Džon sledi moj primer pošto je sipao čak četiri kašičice šećera u šolju. Znam da nema mleka, ali nema svrhe da im to kažem.

„Dakle“, počinje Sem, „pošto smo ga pronašli, šta ćemo s njim?“

Lakne mi što je Sem ponovo bezbrižan. Mnogo sam se zabrinula kad sam ga videla onako uzrujanog, a postavilo se da je imao razloga da bude takav. Stresam se pri pomisli da

se Džesi sam mučio poslednjih pet dana. Koliko bi još ležao tamo da sam odbila da dođem? Svakako bi zvali policiju.

Džon se javlja. „U *Konaku* zasad sve ide kao podmazano. Ne moramo da brinemo zbog toga. Sve će biti u redu sa Džesijem iako će biti mamuran nedelju dana.“

„Zar ne mora da ide na rehabilitaciju?“, pitam. „Ili na terapiju, ne znam.“ Nemam predstavu kako to ide.

Džon odmahuje glavom i stavlja naočare. Pitam se kakav li je njegov odnos s Džesijem. Mislila sam da samo radi kod njega, ali izgleda kao da je upućen u sve ovo.

„Nikakva rehabilitacija“, odgovara odlučno. „Džesi nije opsednut alkoholom, Ava. On pije da popravi loše raspoloženje, da ispuni prazninu. Kad jednom počne, ne zna da stane.“ Slabašno mi se osmehne. „Ti si pomogla, devojko.“

„Šta sam uradila?“ Ne znam zašto zvučim tako povređeno zbog Džonovih reči. Upravo je rekao da sam pomogla, ali nehotice mi se čini da je nagovestio kako sam i doprine-la tome da se ponovo lati pića.

Sem stavlja šaku preko moje na šanku. „Pažnja mu je bila usmerena drugde.“

„Ali onda sam ga ostavila“, kažem tiho. Samo potvrđujem ono što obojica misle.

„Nisi ti kriva, Ava“, uverava me Sem odlučno. „Nisi znala.“

„Nije mi rekao“, šapnem. „Bilo bi drugačije da sam znala.“ Iskreno govoreći, ne znam šta bi bilo drugačije da mi je Džesi rekao. Ali znam da nikad više ne želim da ga vidim u stanju u kome je bio u nedelju. Hoće li se to dogoditi ako sad odem? U glavi mi je zbrka. Nalakćujem se na šank i stavljam glavu na šake. Šta bi trebalo da radim, dođavola?

„Ava?“ Džonov duboki glas tera me da podignem glavu. „On je dobar čovek.“

„Šta ga je nateralo da pije? Koliko je to ozbiljno?“ Znam da je u dubini duše dobar čovek, ali možda bih ga bolje shvatala kad bih znala više o njemu.

„Ko zna?“, odgovara Džon zamišljeno. „Nemoj da misliš da je bio uvošten po ceo dan svakog dana. Nije. Sad je takav kakav je zbog žalosti, a ne zbog alkoholizma.“

„I nije pio dok sam bila s njim?“ To mi je neverovatno.

Džon se nasmeje. „Nije, mada si probudila druge ružne osobine u njemu, devojko.“

Namrštim se, ali znam o čemu Džon govori. A zna i Sem, vidi se po njemu. Rekli su mi da je Džesi uglavnom veoma opušten tip, ali videla sam tek nagoveštaje tog opuštenog Džesija Vorda, i to uglavnom kad je sve bilo po njegovom. Najčešće sam viđala nerazumnog zaluđenika kontrolom. Čak je priznao da je takav samo sa mnom... blago meni.

„Ostaću ovde, ali pozvaću nekog od vas ako bude želeo da odem kad se probudi“, upozoravam.

Sem primetno klone. „To se neće desiti, Ava.“

Džon klimne glavom. „Moram da se vratim u *Konak* i vodim posao tog drkadžije.“ Ustaje s barske stolice. „Ava, treba ti moj broj. Gde ti je mobilni?“

Pogledom potražim tašnu pa se setim da sam je ostavila na terasi. Ustajem da je donesem, ostavivši Sema i Džona u kuhinji.

U povratku, vidim da je Džesi i dalje onesvešćen. Koliko će još biti takav i u kom trenutku bi trebalo stvarno da se zabrinem? Nemam predstavu šta treba da radim.

Stojim bez reči i posmatram ga. Trepavice mu blago podrhtavaju, grudi mu se ravnomerno podižu i spuštaju. Čak i onesvešćen, izgleda uzrujano. Tiho mu prilazim i povlačim mu cebe do brade. Jače je od mene. Nikad nisam pazila na njega, ali to je instinktivno. Kleknem i spustim mu usne na

hladan obraz, upijam ono malo utehe što mi taj dodir pruža, pa ustajem i vraćam se u kuhinju. Džon je otišao.

„Evo.“ Sem mi pruža papirić. „Džonov broj.“

„Zar je toliko žurio?“ Mogao je da me sačeka.

„On nikad ne ostaje duže nego što je neophodno. Slušaj, čuo sam se s Kejt. Doneće ti nešto odeće.“

„Dobro.“ Moja jadna odeća će se zapitati gde živi. Bez-broj puta je doneta ovamo i vraćena natrag.

„Hvala, Ava“, kaže Sem iskreno.

„Nemoj mi zahvaljivati“, usprotivim se. Neprijatno mi je, pogotovo što sam delom kriva za ovo.

Sem se uzvrpolji od nelagode. „Znam. Samo... pa, posle nedelje, *Konak* se tresao.“

„Nemoj, Seme.“

„Kad pije, onda stvarno pije.“ Sem se blago nasmeje. „On je ponosan čovek, Ava. Biće ponižen što smo ga videli ovakvog.“

Pretpostavljam da hoće. Džesi koga poznajem je jak, samouveren, dominantan i još mnogo toga. Slab i bespomoćan nisu na dugom spisku Džesijevih osobina. Htela bih da kažem Semu kako su *Konak* i tamošnje aktivnosti postale tričave u poređenju s alkoholom, ali nije tako. Ne zaista. Pošto sam došla i ponovo videla Džesija, vika u mojoj glavi još je glasnija. Džesi je vlasnik seks-kluba. I koristi njegove usluge. Sem je to potvrdio, iako je bilo sasvim očigledno kad sam videla muža one žene koju je Džesi zaveo. Duboko u sebi, znala sam da je spavao s mnogo žena, da je bio vetropir koji traži zabavu, ali svakako nisam pretpostavljala kako.

Sledećih sat vremena skupljamo prazne boce i sređujemo stan. Vadim još boca iz zamrzivača i prolivam votku u sudoperu, misleći kako je više nikad neću okusiti.

Klajv zove da me obavesti da je u predvorju jedna mlada dama po imenu Kejt. Pošto mu ispričam šta smo zatekli, Sem i ja silazimo, svako s jednom crnom kesom punom smeća i praznih boca. Podsećam se da treba popraviti izvaljena vrata.

Kejt čeka u predvorju pod budnim Klajvovim okom. „Ćao“, pozdravi nas bojažljivo kad joj pridemo s kesama. „Kako je Džesi?“

Puštam kesu koja zazveckea pa mrko pogledam Klajva samo da bih mu stavila do znanja kako me je stvarno iznervirao. Da je ranije pustio Sema, Drua ili Džona u stan, možda bi ga zatekli samo pijanog umesto potpuno komatoznog. Dovoljno je častan da izgleda kao da mu je krivo.

„Spava“, odgovori Sem kad postane očigledno da sam preuzeta nabijanjem griže savesti Klajvu.

Kad ponovo pogledam Kejt, Semova slobodna ruka joj je već preko ramena. Ona je šaljivo odgurne. „Evo.“ Pruža mi torbu. „Ubacila sam sve i svašta.“

„Hvala.“ Uzimam torbu.

„Dakle, ostaćeš ovde?“, upita ona.

„Ostaću“, odgovaram i sležem ramenima. Sem me zahvalno pogleda i odmah se ponovo osetim neprijatno.

„Koliko ćeš ostati?“, pita Kejt.

Dobro pitanje. Koliko dugo takve stvari traju? Mogao bi da se probudi večeras, ili sutra pa i prekosutra. Moram da radim i da tražim stan. Pogledom tražim neki nagoveštaj od Sema, ali on samo sleže ramenima tako da i ja učinim isto.

Odjednom se prestravim kad shvatim da sam ostavila Džesija samog. Mogao bi da se probudi i vidi da nema nikoga. „Trebalo bi da se vratim gore“, kažem i pogledam prema liftu.

„Naravno, idi ti.“ Kejt mi mahne i podigne kesu za smeće. „Mi ćemo se rešiti ovoga.“

Pozdravljamo se i obećavam da ću je zvati ujutru. Pre nego što uđem u lift, naložim Klajvu da pozove nekoga da namesti vrata stana i prozor Džesijevog automobila. Naravno, on se odmah posvećuje tome.

Vraćam se na poslednji sprat i ulazim u dnevnu sobu. Džesi i dalje spava.

I, šta sad da radim? I dalje sam u smeđesivoj haljini i cipe-lama s visokim potpeticama pa se penjem na sprat i odlazim u najudaljeniju sobu. Presvlačim se u iscepane farmerke i crnu majicu. Prijalo bi mi tuširanje, ali ne želim da Džesija dugo ostavim samog. Moraće da sačeka.

Vraćam se u prizemlje da skuvam kafu. Dok je pijuckam u kuhinji, pada mi na pamet da pročitam nešto o alkoholizmu. Džesi sigurno negde ima kompjuter. Nalazim laptop u radnoj sobi. Uključujem ga i odahnem jer mi ne traži lozinku. Nosim ga u prizemlje i smeštam se u veliku naslonjaču naspram Džesija kako bih ga držala na oku. Odlazim na *Google*, kucam „alkoholičari“ i dobijam sedamnaest miliona rezultata. Međutim, na samom vrhu je stranica „Anonimnih alkoholičara“. Pretpostavljam da je to dobro za početak. Jeste da je Džon rekao da Džesi nije alkoholičar, ali sumnjičava sam.

Posle nekoliko sati traganja po internetu, čini mi se da su mi moždane ćelije spržene. Ima toliko toga – dugoročne posledice, psihijatrijski problemi, simptomi krize. Pročitala sam jedan članak o tome kako teške traume u detinjstvu vode u alkoholizam, što me tera da se zapitam je li se nešto desilo Džesiju kad je bio mali. Odmah se setim i ružnog ožiljka. Postoji i genetska veza, te se pitam je li jedan roditelj alkoholičar. Bombardovana sam podacima i ne znam šta ću s njima.

U mislima se vraćam na nedelju i ono što mi je rekao. *Ti si jebena ložačica, Ava. Bila si mi potrebna i ostavila si me.* Tad sam ga ostavila... ponovo. Ogorčeno sklapam laptop i spuštam ga na stočić. Tek je deset, ali potpuno sam izmoždena. Ne želim da spavam u sobi na spratu za slučaj da se Džesi probudi, te uzimam nekoliko jastuka, stavljam ih na pod pored njega i nameštam se, naslonivši glavu na kauč i milujući mu maljice na mišićavim rukama. Opušta me kad ga dodirujem. Uskoro mi kapci postaju teški i tonem u san.

Treće poglavlje

„Volim te.“

Maglovito sam svesna njegovog dlana na potiljku, njegovih prstiju u kosi. To je tako umirujuće... tako ispravno. Otvaram oči i ugledam tamniju nijansu zelene od one koju tako dobro znam.

Skačem na noge i udaram članak u stočić. „Sranje!“

„Ne psuj!“, kori me škripavim, napuklim glasom.

Hvatam se za članak, ali utom se potpuno rasanim i setim se gde sam. Spuštam nogu i pogledam prema kauču. Džesi se podigao u polusedeći položaj. Izgleda užasno, ali bar je budan. „Budan si!“, kriknem.

On se trgne i nepovređenom rukom uhvati za glavu.

O sranje!

Mora da ima đavolski mamurluk, a ja urlam kao veštica. Uzmičem nekoliko koraka dok ne stignem do naslonjače iza sebe pa sedam. Nemam predstavu šta da mu kažem. Neću da ga pitam kako je, to je očigledno, niti ću mu zvocati da treba da brine o sebi i da je nemaran prema sopstvenom zdravlju.

Želim da ga pitam seća li se naše svađe.

Želim da ga pitam zašto mi nije rekao da ima seks-klub ili da je alkoholičar.

Želim da ga pitam čudi li se što sam tu i želi li da odem.

Želim da mu kažem da ga volim.

Ali ne činim to. Umesto toga bubnem „Kako si?“ i odmah poželim da nisam progovorila.

On uzdahne i zagleda se u povređenu šaku. „Posrano“, odgovara grubo.

Sigurno mu je potrebna tečnost, te ustajem i krećem prema kuhinji.

„Kuda ćeš?“, upita pomalo uplašeno i brzo seda na kauču.

„Pomislila sam da ti treba voda“, smirujem ga, malo bolje raspoložena. Videla sam taj izraz lica mnogo puta. Tad se najčešće pretvara u dominantnog zaluđenika kontrolom, nakon što me negde prikuje, ali neću mnogo da se nadam. Trenutno nema snage da me juri, prikuje ili da dominira. Razočarana sam.

Moj odgovor ga smiruje i nastavljam prema kuhinji. Pogledam sat na rerni dok uzimam čašu. Osam sati. Spavala sam tačno deset sati. To mi se nije desilo otkako... pa, otkako sam poslednji put bila sa Džesijem.

Uzimam bocu iz frižidera i sipam vodu u čašu. Kad se vratim, Džesi sedi na kauču i drži se za glavu. Čebe mu se nabralo u krilu.

Dok mu prilazim, on diže glavu prema meni. Pogledi nam se ukrštaju kad mu pružim čašu. Prihvata je nepovređenom rukom pa prstima preklapa moje. Brzo povlačim šaku i voda se izlije iz čaše. Ne znam zašto sam to uradila. Zbog njegovog izraza se osećam kao da nemam srca. Strahovito se tresu i pitam se je li to zbog krize. Sigurna sam da sam pročitala da je drhtavica jedan od simptoma, zajedno s brojnim drugim.

Džesi prati moj pogled do svoje ruke pa odmahne glavom. Čudno je. Nikad nije bilo ovako. Nijedno ne zna šta da kaže.

„Kad si poslednji put pio?“ Ovo je već ružičasti slon u sobi,* ali moram da kažem nešto.

Otpio je gutljaj vode i klonuo na kauču. Stomačni mišići su mu izraženiji jer je malo smršao. „Ne znam. Koji je danas dan?“

„Subota.“

„Subota?“ ponovio je, očigledno zapanjen. „Jebote.“

Verovatno misli kako je izgubio mnogo vremena. Ali nemoguće je da je punih pet dana bio u stanu i samo pio. Svakako bi umro?

Ponovo zavlada tišina. Zatičem sebe na naslonjači naspram njega, vrtim palčeve i pokušavam da smislim šta bih mogla reći. Mrsko mi je ovo. U normalnim okolnostima se ne bih premišljala pre nego što se bacim na njega i zagrlim ga, pustim da me celu obavije, ali trenutno je tako krhak, što je ludo kad se uzme u obzir njegova visoka, mada nešto vitkija prilika. Moj snažni grubijan spao je na uzdrhtalu olupinu. To me ubija. Ovo nije onaj muškarac u koga sam se zaljubila. Je li ovo pravi Džesi?

On sedi i zamišljeno vrti čašu. Umiruje me saznanje da se zupčanici ponovo vrte, taj delić njega prepoznajem, ali ne mogu podneti njegovo ćutanje. „Džesi, mogu li išta da uradim?“

Uzdiše. „Možeš da uradiš mnogo, Ava. Ali ne mogu tražiti da uradiš išta od toga.“ Ne gleda me.

„Hoćeš li da se istuširaš?“, pitam nežno.

On se naginje pa se trgne. „Naravno.“

* Igra rečima – slon u sobi je engleski idiom za problem o kome niko ne želi da govori. (Prim. prev.)

Gledam kako se muči da ustane i osećam se kao hladna kučka što mu ne pomažem. Ali ne znam želi li da mu pomognem niti sam sigurna mogu li. Atmosfera je veoma neprijatna.

Kad ustane, ćebad mu padne pored nogu i on spusti pogled niz nago telo. „Sranje“, opsova i sagne se da ih podigne. Obavija jedno oko struka i okreće se prema meni. „Izvini“, kaže i sleže ramenima.

Izvini?

Kao da ga nisam već videla golog – mnogo puta. Kako je sâm rekao, ne postoji ni delić mog tela koji ga nije osetio u sebi, na sebi ili svugde po sebi.

Ramena mi klonuše. Uzdišem pa krećem s njim stepenicama do glavne spavaće sobe. To dugo traje i sve vreme nas okružuje neprijatna tišina, ali stižemo, konačno. „Možda bi kupanje bilo bolje?“, pitam i uđem u kupatilo ispred njega. Džesi izgleda iscrpljeno posle penjanja stepenicama te mu stajanje pod tušem neće biti zabavno. Verovatno će mu pomoći ako dobro natopi mišiće u kadi.

On ponovo sleže ramenima. „Valjda.“

Okrećem ogromnu slavinu i držim ruku pod mlazom sve dok nisam zadovoljna temperaturom vode. Dajem sve od sebe da ne mislim o ćaskanju u kadi i činjenici da je Džesi izjavio kako obožava kupanje – ali samo kad smo u njoj zajedno.

Okrećem se i pogled mi se zaustavlja na mermernoj ploči s dva umivaonika. Tu se odigrao naš prvi seksualni susret. U ovom kupatilu smo se zajedno tuširali, zajedno kupali i imali mnogo vrelih seksualnih dogodovština. Tu sam ga i poslednji put videla.

Prestani!

Otresam te misli i upošljam se traženjem kupke i sitnim poslovima dok Džesi stoji uza zid i čuti. Potrebna je čitava večnost da se kada napuni i poželim da sam ga samo ubacila pod tuš.

„Evo“, kažem kad se konačno napuni. Okrećem se ne bih li umanjila nelagodu.

„Ponašaj se kao neznanka“, kaže blago kad stignem do vrata. To me natera da se ukopam u mestu. Ovo je veoma bolno.

Ne okrećem se. „Tako se i osećam“, odgovaram tiho i gutam knedlu, trudeći se da potisnem drhtaje koji prete da mi obuzmu telo.

Ponovo zavlada tišina. Zaista ne znam šta da radim. Misli sam da bol ne može postati gori. Mislila sam da sam već u najnižem krugu pakla. Pogrešila sam. Ubija me što ga gledam ovakvog. Moram da odem i nastavim borbu da prebolim ovog čoveka. Čini mi se kao da sam se vratila nekoliko koraka unazad pošto sam ga ponovo videla, ali zapravo nisam nimalo odmakla s oporavkom.

„Ava, pogledaj me, molim te.“

Srce mi se popne u grlo zbog njegovih reči, molbe umesto njegovih uobičajenih naredbi. Čak mu i glas zvuči drugačije. To nije poznati duboki, promukli seksi kotrljajući glas koji znam. Sad je slomljen. Džesi je slomljen, što znači da sam i ja slomljena.

Polako se okrećem prema čoveku koji mi je sad neznanac. Donja usna mu je zaglavljena među zubima dok me gleda šupljim zelenim očima. „Ne mogu ovo da radim.“ Okrećem se i odlazim. Srce mi tutnji, ali istovremeno usporava. Uskoro će stati.

„Ava!“

Čujem kako ide za mnom, ali ne osvrćem se. Nije u punoj snazi, te je ovo možda jedini put da ću uspjeti da mu pobjegnem. Gde li mi je bila glava kad sam došla ovamo? Prizori od prošle nedelje naviru mi u glavu dok brzo silazim stepenicama. Muti mi se pred očima, noge su mi utrnule.

Kad stignem do podnožja stepenica, osetim poznat stisak šake oko članka. Paničim i batrgam se ne bih li ga odgurнула. „Ne!“, vrisnem, mahnito pokušavajući da otrgnem ruku iz njegovog grubog stiska. „Ne dodiruj me!“

„Ava, ne radi ovo“, preklinje. Hvata mi i drugi članak pa me drži pred sobom. „Prestani!“

Rušim se na pod. Osećam se bespomoćno i krhko. Već sam slomljena, ali on može naneti poslednji udarac koji će me uništiti. „Nemoj, molim te“, zajecam. „Molim te, nemoj da otežavaš.“

On se ruši na pod pored mene, privlači me u krilo i sasvim me obavlja. Nesavladivo mu jecam na grudima. Jače je od mene.

Gura mi lice u kosu. „Izvini“, šapne. „Mnogo, mnogo mi je žao. Ne zaslužujem to, ali daj mi priliku.“ Čvrsto me grli. „Potrebna mi je još jedna prilika.“

„Ne znam šta da radim.“ Iskrena sam. Osećam potrebu da pobjegnem od njega, ali istovremeno i da ostanem i dozvolim da popravi situaciju. Ali hoću li dobiti smrtni udarac ako ostanem? Ili će *odlazak* biti smrtni udarac... za oboje?

Poznajem samo snažnog, odlučnog, jasnog Džesija, Džesija koji se natmuri kad mu prkosim, koji me nosi kad pretim da ću ga ostaviti i jebe me do delirijuma. On nimalo ne liči na tog čoveka.

„Nemoj ponovo da pobjeješ od mene“, moli me, čvrsto me grleći. Primećujem da se više ne trese.

Odmičem se i nadlanicom brišem uplakano lice. Pogled mi je prikovan za njegov stomak, ožiljak mu je veći i приметniji